

KALÍČEK

číslo 12 únor

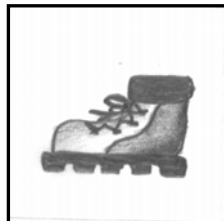
Vážení čtenáři,

jsem rád, že se vám dostává další číslo Kolíčku do ruky v celkem přijatelné době. Jak si někteří z vás ještě jistě pamatují, Kolíček není měsíčník, ale vychází nepravidelně. Nicméně toto číslo se díky tomu nemusí za nic stydět, jelikož je v něm dohromady sedm reportáží a asi šest dalších článků. Množství blížících se akcí dává naději na spoustu dalších zajímavých reportáží v dalších Kolíčcích.

Nejbližší taková akce pro celé středisko jsou jarní prázdniny v Jeseníkách, kam se určitě všichni už těší. Nezapomeňte, že aktuální informace o všech výpravách najdete na střediskovém webu <http://hiawatha.laddobar.cz/> Tam také přibyla stránka Kolíčku, kde se s určitým odstupem po vydání bude Kolíček objevovat v elektronické formě. Do konce března by měla proběhnout registrace – měli byste u svého vedoucího zkontrolovat, zda-li má o vás přesné údaje (telefony rodičů atd.) a zaplatit členský příspěvek na rok 2004 – 500 Kč. Na střediskové radě jsme také již dohodli termín tábora, **8.–29. srpna 2004**, tak doufáme, že vás opět pojedete aspoň tolik jako minule.

A teď už konkrétněji k tomuto číslu. Zatímco minule jsme tu měli Válku o Cintru, teď si můžete o něco níže přečíst, jak probíhala Válka plyšáků, kterou vybojovali v listopadu Krahujeji. Několik starších skautů bylo na rádcovském kursu ORJ Prahy 5, na straně 4 si přečtete, jak to viděl Neposeda. O stránku dále vám Sup dá několik doporučení ohledně Palerma, na straně 6 začíná reportáž ze zimní drsné expedice Glaurungu na Malou Fatru a proslulý Kl'ak. Co znamená zkratka GPS a k čemu tyto přístroje slouží se dozvíte od Káji na straně 10. Kobry po Vánocích vyjely na dvojvýpravu, jak se dočtete na straně 11, co tam vařily (a vůbec – co vlastně papají Kobry) najdete hned za reportáží, na straně 14. Bajtovu šťastně zakončenou výpravu pod led najdete popsanou na straně 16, na téže stránce začíná moje shrnutí loňského roku a toho, co jsme během něj dělali my. Pokud se tím prokoušete, na straně 19 je Lojzova reportáž z vlčácké výpravy do Protivína. Z dalekých krajů přinesl proud nul a jedniček na stranu 20 pár Kulanových poznatků o tom, jak se skautuje ve Walesu. Strana 22 patří minulosti vskutku nedávné – přechodu Brd. Na straně 24 začíná popis první expedice Glaurungu do zahraničí – do Skotska. Závěr tvoří ukázka z knížky, která určitě stojí za přečtení a položila základ žánru kyberpunku. A tentokrát se nám vešla i písnička.

Pěkné čtení přeje za redakci Bilbo.

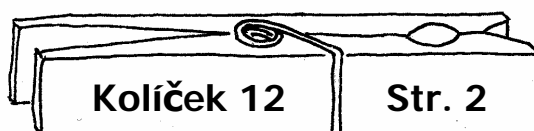

Válka plyšáků

14.–17. 11. 2003

Řehťačka

Naše družina se sešla na Zličíně u zastávek autobusů. Dorazili za vedení: Honzík a pak Ríša, Jirka, Mamut, Piko, Zebra, Mlč, všemi milovaný Pigin a já. Čekali jsme jen chvíli, a pak jsme vyrazili autobusem do Rudné u Prahy. Odtud jsme šli k Zebře na

chatu. Jen co jsme po krátké chvíli dorazili k chatě, nastěhovali jsme se. Honzík zabral místo u kamen a my ostatní jsme se otužovali o patro výš, kde byla ještě zima. Jako 1. hru, kterou jsme si zahráli, bylo poznávání plyšáků. Sešla se zde celá řada plyšounů: veverky, myši, sloni, růžový panter, králíci, gorila a ostatní ať prominou, ale celou sestavu si už nepamatuju. Po představení plyšáků se strhla bitva o nejhezčího plyšouna. Ať si kdo chce co chce říká, moje myš je nejhezčí (:-.). Pak jsme se ještě fotili, budili Honzu a plánovali až jsme všichni ulehli do svých zmrzlých spacáků a usnuli.

Další den ráno jsme se nasnídali (všechna delikatesní jídla vařil Honza, takže jsme většinou drželi předvánoční dietu až na Mlče, tomu náramně chutnalo. Hmm, asi je ve vývinu (to máš za mýho plyšáka!)) a hned po snídani nás Honza vyhnal pracovat. Rozdělení do dvou skupin: na 1. Mlč, Ríša, Jirka a já jsme šli nosit a štípat dřevo a na 2. Mamut, Zebra, Piko a Pigin hrabali listí. K obědu bylo rizoto nebo něco, co rizoto připomínalo. Odpoledne proběhly nějaké hry na zahradě. Tedy spíše to byl „Krahuječ fotbal““. Večer, když bylo vše hotovo, tak jsme hráli Mafii. V průběhu večera přijel Jakub (dlouho očekávaná spása). Přijel včas, akorát na krahuječ buchtu, takže to zas taková spása nebyla.

Dne 16. 11. nás vedení vzbudilo pod záminkou, že musíme stihnout vlak. Všichni nabrali sílu u snídani, kterou představovala kupodivu všem dobrá polévka. Vlakem jsme sjeli na Křivoklát, kde jsme šli na prohlídku hradu. Můj plyšáček si dokonce vyzkoušel let střemhlav z hradeb (a to bez padáku), odhozen neurvalým, blíže nejmenovaným jedincem. Nic zvláštního se jinak nedělo. Večer jsme se vraceli za Honzova vedení, takže jsme se podívali po kraji, kterým bychom jinak asi nešli (tedy podle mapy). Když jsme se dostali do chaty, vedení nám nabízelo bojovku. Přihlásili jsme se jenom: Ríša, Mlč a já. Tahle hra se mi líbila. Byla tak trochu o odvaze. Dost pohoda.

Čtvrtého dne jsme uklízeli. Odpoledne se opékali buřty a hrál se fotbal. Pak jsme se rozloučili se Zebřinou chatou a šli na vlak, který nás odvezl na Smíchovské nádraží, kde jsme se rozešli.

Miss Plyšák

Rádcovský kurs

21.–23. 11. 2003

Sraz se konal v pátek okolo čtvrté na Hlavním nádraží. Když jsme s Čížkem dorazili na nádraží, už tam na nás čekal jeden típek z Cintry a nějaký holky. Postupem času přicházeli další a další lidé, až nás byl plný počet, kromě Víly, která z jakéhosi důvodu nestihla přijít. Nasedli jsme do vlak, v kterém nám byly rozdány „pasy“ s vízy v podobě všelijakých otázek, které jsme měli s pomocí druhých cestou vyplnit. Všichni jsme byli natlačeni v uličce, ale to se nelíbilo pani průvodčí, takže jsme se museli uklidit do kupé. Nějaké ty otázky se dodělávaly ještě na nádraží, na kterém jsme čekali na vlak, jenž nás doveze na stanici Sedlčany. Po předložení „pasů celní kontrole“ jsme dostali pekáč plný buchet. Jenže jsme nevěděli, že v buchtách jsou papírky, takže někteří jedinci papírky snědli a nám pak chyběla nějaká slova ke složení zprávy, ale to nám nezabránilo v tom, aby se naše kroky vydaly tím správným směrem na Červený Hrádek. Párkrát jsme se na tu správnou cestu netrefili, ale cíle jsem dosáhl. Byli jsme podle barvy rozděleni do družstev, ve kterých jsme měli společně plnit úkoly a překážky. Šli jsme si připravit věci na nocleh, ale ještě před tím byla večeře, při které jsme se všichni seznámili a od této chvíle nám začínala „cesta okolo světa“, kterou jsme měli zvládnout za osmdesát dní. Nevím kolik byl přesně jeden den, ale na tom nesejde.

Když jsme byli ráno probuzeni, čekala nás nepříjemná rozcvička vedená Šípkem.

Lachtan a Šípek – arabští šejkové

Pro mě byla nepříjemná ještě více, protože jsem se nedostavil včas, takže jsem měl ještě bonůsek. Najedli jsem se a napili a už nás čekali další úkoly a rady jak vést schůzky. Například se mi líbil úkol s vajíčkem, které mělo být od stropu puštěno a díky papíru a pár sponkám zachráněno před rozbitím. No a to už jsme byli v Číně, kde nás čekal lahodný oběd v podobě čínské polévky a číny. Hned jak nám slehlo pustili jsme se s Honzíkem na počítače. Honzík nás naučil spoustu užitečných věcí, ale myslím si, že většinu známe od dřívějšíka. Jiní byli např. na rostliny a zvířata, astronomie atd. Poté jsme se vydali za „doktorem“, který nám ukázal jak se chovat v několika překérních situacích. Poradil nám co máme dělat když se ztratíme v mlze, jak ošetřit tepenné krvácení a spousta dalších. Když přijela Víla, chýlil se den ke konci a my

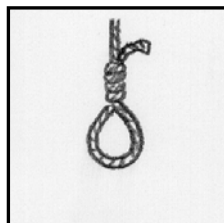
usedli ke stolům a začali jíst. Myslím, že to byly párky s čočkou. Po lahodné večeři a umytí nádobí jsme ulehli ve spacácích. a spali jsme klidně celou noc.

No a bylo tady posledních pár dní na objetí celého světa. Ráno jsme se chystali vyplout na naší jachtě domů (Anglie), ale v půlce cesty naše loď narazila o dno a začala se potápět. My jsme loď rychle opustili, ale byli jsme uneseni mořskými proudy na neznámí ostrov, kde jsme našli mapu ostrova a deník mrtvého trosečníka. Podle

Temná hodinka – skautské ideály

Podle deníku jsme zjistili že na ostrově žije nějaký kmen a jeho vůdce nám dovolí odplout jen tehdy, když mu seženeme korále, které kdysi ztratil. Na to abychom získali ty korále jsme museli podstoupit těžké zkoušky. Vše se vydařilo a my jsme mohli odplout domů (Anglie). Doma jsme byli přivítáni s velkou slávou a radostí, že už jsme se konečně vrátili. Najedli jsme se dosyta, sbalili si věci, se všemi se rozloučili a krásně stráveném víkendu jeli domů.

Sup

Palermologie – Matfyzácká mafie II

Sup sepsal úpravu a doplnění pravidel Matfyzáckého Palerma, aby hra byla ještě pestřejší.

Slina: ten kdo je oslizlej nemá žádnou úctu u ostatních občanů a jeho hlas nemá žádnou váhu. Takže v tomhle kole nemůže o ničem hlasovat.

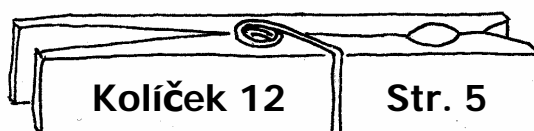
Medik: Na jedno použití, může kdykoliv někoho kdo byl právě zabit oživit. Oživit lze všechny, pověšené i zastřelené (kýmkoliv).

Gandalfové: Rozdvojená osobnost. Byl jen jeden. Z toho důvodu pokud zemře jeden, zemře ihned i druhý.

Možnost zavést Katányho.

Několik postřehů:

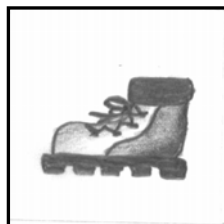
Pořadí probouzení: Mafie 1/2/3, Slina, Exhibicionista, Šílený střelec, Medik (v případě původních pravidel), Mágové 1/2, exhibicionista aby se zjevil oběti. Městečko.

Jako poslední se v noci probouzejí mágové. Mágové jsou očíslování a podle čísel mají před sebou i přednost. Nejdřív se provedou přesuny od mága číslo 1 a až pak od těch dalších. Nemohou tedy dva mágové přenést jednu stejnou věc z jednoho člověka na dva jiné.

Exhibicionista se probouzí před mágy, ale nezjevuje se. Zjeví se až po přesunu kouzel skutečné osobě u které po kouzlech skončilo jeho zjevení :)

Možné hodnocení hry: v případě více her se každému připočítá tolik životů z každé hry, s kolika ji přežil. Vítěz je ten kdo má na konci nejvíce bodů, protože v tomhle Palermu nehraje Palermo proti mafiánům, ale každý za sebe.

JanFrog, Anička, Kája a Zub

Zimní výprava na Malou Fatru

19.–23. 12. 2003

Po předlouhé cestě vlakem do Žiliny a úspěšném dojetí do Fačkova jsme konečně vyrazili na cestu. Dole bylo celkem příjemně, sice zima, ale jinak v pohodě. Po pár kilometrech jsme nasadili psí dečky a obdivovali Kl'ak a moc se na něj těšili – byl totiž celý v mlze, takže se dalo čekat pěkný výhled. Po chvílce jsme dorazili na konec lesní cesty, dál odtud stoupala jen úzká, serpentinovitá cesta vzhůru. Ta však vyžadovala posilnění, takže jsme dali snídani. Posléze jsme vyrazili stezkou nahoru a kolem byla větší a větší mlha.

Po pár hodinách stoupaní jsme už byli tak vysoko, že značky – pokud tam nějaké byly – byli pod vrstvou ledu. Stromy vypadali nádherně, ale byla zima a vůbec čím dál tím hnusněji a přibývalo sněhu – nejdříve po kotníky, potom... Nakonec se stalo co se stát muselo a my ztratili cestu. Zkusil jsem najít nějakou cestu, ale ta nás zavedla jen na Malý Kl'ak – ne že by nebyl v tom mraze, sněžení a silném větru romantický, ale tam jsme tak úplně nechtěli. Na Kl'aku bude jistě vlídněji, tak jsme šli po hřebeni dál. Nakonec jsme došli někam, kde jsem si tušil velký skalní masiv Kl'aku. Traverz pod ním tam jistě byl, jen ho najít. Nezbylo nám než jít podle skály, která se matně rýsovala v mlze a doufat, že se nám někde podaří vylézt na vrchol. Vedení se ujal Kája a krátil cestu zmrzlou klečí. Asi po hodině nás to

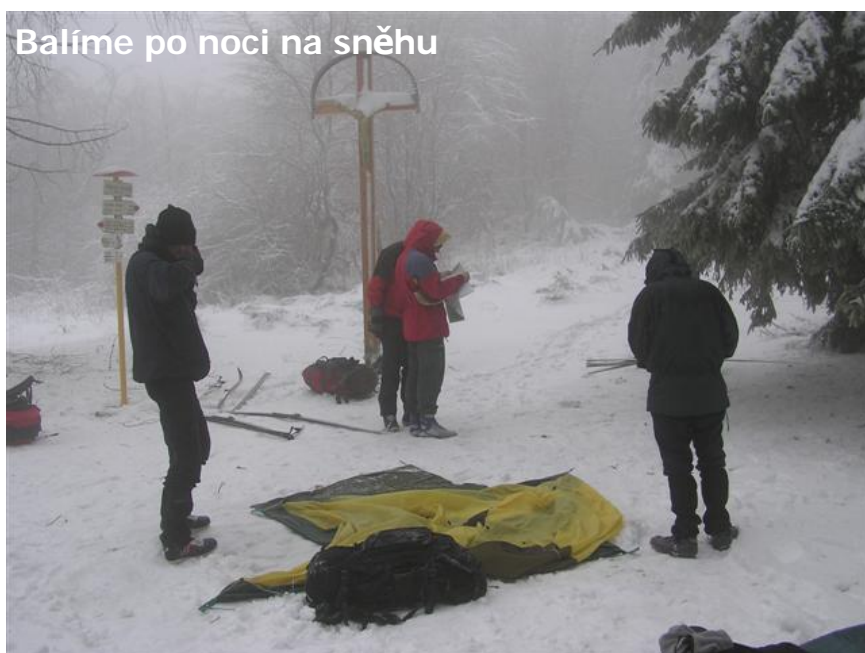
Zamrzlý rozcestník pod Kl'akem

přestalo bavit a v závětrí si dali oběd. Když se do nás dala zima, vyrazili jsme dál. Ač to bylo dost nepravděpodobné, vrchol jsme našli asi po čtvrt hodině. Bilbo nás vyfotil a honem jsme mazali dolů – i tady nebylo moc útulně. Cesta dolů vedla převážně lesem, takže tak moc nefoukalo, ale i tady jsme tak trošku bloudili. Protože jsme se brodili místy po kolena ve sněhu, byli jsme celkem unavení – tedy alespoň já. Začalo se již připozdívat ale nakonec jsme došli k plácku pod kopcem, kde jsme chtěli přespat. Hned jsme rozbalili stany, začali stavět, Anička šla pro vodu a rychle zalezli do spacáku.

Po stanech jsme uvařili polívku a šli spát – co také jiného v takové zimě...

JanFrog

Balíme po noci na sněhu

Přestože jsme včera šli spát asi tak kolem šesté odpoledne, ráno se nikomu moc vstávat nechtělo (překvapivě to nebylo kvůli tomu, že bychom všichni v noci zmrzli). Nakonec jsme se odhodlali aspoň částečně se vysoukat ze spacáků a uvařili jsem vločky k snídani. Pak už nám nezbývalo nic jiného než sbalit baťohy a stany (což vůbec není jednoduchá

věc, když má člověk místo rukou dva kusy ledu) a vydat se dál na cestu. Počasí se od včerejška moc nezměnilo – mlha, zima, vítr. Řekli jsme si, že to dneska zkusíme na běžkách, když už je s sebou táhneme až z Prahy. Cesta vedla lesem – a pěkně do kopce. Značka se místy ztrácela, takže jsme se nenudili. Ale našla se i chvilka na čokoládu. Nakonec jsme se vydrápali až na hřeben, kde to dost foukalo a vidět bylo asi tak na deset kroků. Narazili jsme ovšem na něčí stopy, a protože stejně nemělo moc cenu hledat značku na kamenech někde pod sněhem, vydali jsme se po těch stopách (a doufali, že nepatří medvědovi převlečenému za turistu). Nejprve nás vedly vcelku správným směrem, pak se ovšem stočily dolů do údolí a my pro dnešek definitivně vzdali hru Hledej červenou značku. Dolů to šlo docela rychle (na běžkách až moc rychle), a tak jsme ještě před setměním sešli do vesnice Vříčko. V hospodě nad čajem jsme začali uvažovat, kde strávíme dnešní noc. Stavět stany se nám moc nechtělo, a tak jsme se začali vyptávat místních. Nejdřív nám poradili poľovníckou chatu, ale ukázalo se, že je za kopcem asi 5 km daleko. Nakonec nám navrhli zkusit se zeptat u bači, jestli by nás nenechal přespat v salaši. Kolem salaše jsme scházeli cestou do vesnice, takže tu jsme našli vcelku bez problémů, horší už to bylo s bačou. Nakonec jsme ho objevili v jedné polorozpadlé boudě poblíž. Ochetně nám odemknul vrata

salaše. My si ještě venku uvařili polívku k večeři a pak jsme si zalezli do spacáků na seně a počítali ovečky kolem (kolik jich tam bylo, nevím, protože bača mezitím zhasnul).

Anička

Ráno jsme vstávali strašně brzo, protože nás bača postrašil že by v 9 mohl přijít jeho šéf. Tak jsme teda v 8 vylezli a začli dělat snídani. My všichni jsme měli dobrou náladu protože jsme se konečně mohli vyspat v krásném pohodlí a teple, jen Lád'ovi tu náladu trošku kazil fakt, že se předtím než zalehl nepodíval do čeho si lehá...

Zjistili jsme, že počasí je docela krásné, a že by byla škoda už jet do civilizace, jak jsme večer plánovali, takže jsme sbalili a vyrazili zpět nahoru na hřeben. Když jsme byli zhruba v půlce takového velkého kopce nad vesnicí, něco za náma začal volat ten bača a ukázalo se, že tam někdo z nás něco nechal. Zub pro to obětavě skočil. Já se strašně bál, že je to můj kvasík ale naštěstí to nebylo moje, ale Aničky. Kousek nad tím jsme dali snídani protože nás čekal ještě pořádný dokopec. Pak jsme pokračovali dál a dál až úplně nahoru, bylo to docela peklo protože jsme se bořili do hlubokého sněhu. Nahoře byl sníh tak hluboký že jsme chtěli nechtěli museli nandat běžky, což ale stejně moc nepomohlo. Tak jsme jeli cestou kterou jsme spíše tušili než že bychom viděli nějaké

Vaříme čaj a polívku

značky. Nakonec jsme se doplahočili na krásný plácek kde byl supr rozhled a kde jsme si řekli že dáme oběd. Na vařičích jsme roztopili dva ešáky sněhu a Anička uvařila nějakou polívku. Nicméně jsme si oběd moc neužili, zima nás hnala dál. Čekal nás neuvěřitelný skopec dolů, kde ti odvážní jeli na běžkách (po zadku), ti rozumní běžky sundali. Samozřejmě jsme pak zase museli jít do kopce. Tímhle stylem jsme se dopotáceli k takovému křížku kde jsme si mohli vybrat jestli zde bivaknem, poblíž totiž byla voda nebo jestli půjdem ještě dál. Naštěstí jsme šli dál – voda totiž byla zamrzlá. Šli jsme po takové krásné velké cestě, ze které však značka nějakým tajemným způsobem uhla a cesta končila naprosto neuvěřitelným srázem do propasti. Tak jsme sundali běžky a víceméně potokem jsme se brodili dolů, kde jsme opět narazili na značku a dokonce i na silnici, po které jsme ještě kus šli. Vedle silnice stál

nádherný seník, který byl ale jak na potvoru *naprosto* plný senem, že se tam opravdu nedalo vlézt, leda bychom nějaké seno vyházeli. O kousek dál byly našťestí ale chatky, u kterých jsme to pro dnešek finálně zalomili. Zub postavil svůj stan, já s Láďou jsme spali pod jedním přístřeškem, byl jsem totiž líný stavět a hlavně pak bourat stan.

Náměstí v Žilině

Kája

Ráno mě vzbudil Láďa uprostřed snu, kterej byl určitě napínavej. Láďa říkal, že je jim s Kájou strašná zima a že musíme vstát a vyrazit, aby se tím zahřáli. Tak jsme se s Aničkou a Frogem pomalu vyklubali z mého těsného stanu a zabalili jsme si věci. Pak jsme se nasnídali čajem a vložkami apod.. Potom jsme vyrazili po zelené

směrem na Rajec.

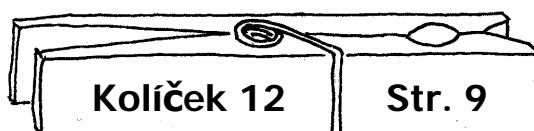
Během cesty nám docela rozmrzly nohy a ruce, ale stejně jsme se těšili do tepla do Žiliny do hospody. Cestou jsme udělali jen malou zastávku u božích muk, byli u nich i rozkvetlé květiny a nějaké byly i vedle u pole, tak jsem je přinesl Aničce, ale nějak se jí nelíbili a tak jsem je dal aspoň Ježíšovi, protože ten nemoh nic namítat. Pak jsme tam nechali Ježíše samotného viset v mraze na kříži i s květinami.

Asi v poledne jsme dorazili do Rajce a šli na vlak do Žiliny. Jel až asi za hodinu, ale už jsme si do něj mohli sednout a ohřát se. Ve "městě zaslíbeném" – Žilině jsme rychle vyměnili peníze a hurá do hospody. Docela jsme se nacpali (hlavně oprázanými korbáčky) a zalili to většinou pivem, točili Gambrinus, takže to ani nebyl moc folklórní zážitek, ale zase tam nebyla žádná rizika z neznáma.

Pak jsme šli do cukrárny, tam jsme nechali Aničku a JanFroga a šli nakupovat do Tesca. Nakoupili jsme celkem běžný proviant a k tomu velkou lahev prvotřídního bílého vína. Pak jsme ještě utratili poslední drobné za korbáčky a vyrazili na vlak. Vlak v Žilině začínal a tak jsme si hned našli volné kupé.

Cesta byla docela poklidná. Česká průvodčí bohužel přišla, takže jsme museli platit i českou část cesty. Víno bylo docela dobré, ale někteří si nedali a říkali něco o kvalitě vína a ranním bolení hlavy. Nakonec jsme ale museli dokoupit tři piva od vlakového prodavače. Původně jsme váhali, ale měli Holbu, tak jsme nedokázali odolat, to bylo zároveň znamení že přijíždíme do Zábřeha. Zbytek cesty jsme víceméně prospali a asi v jedenáct večer SEČ jsme přijeli do Prahy na Hlavák. Pak jsme se rozloučili a šli jsme domů léčit omrzliny a slavit vánoce apod.

Zub

GPS

Co je to GPS

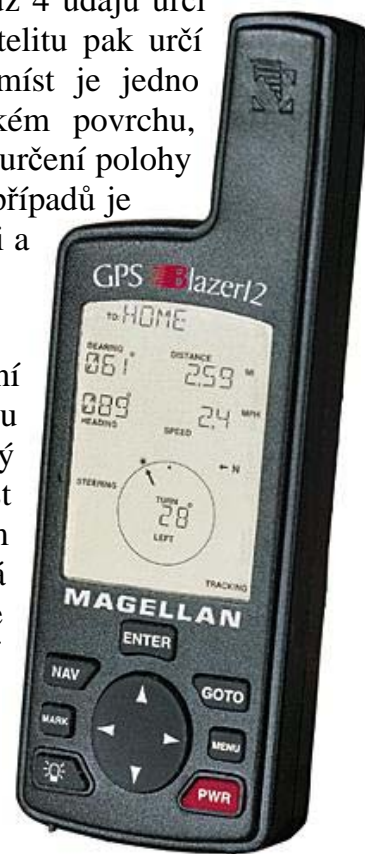
GPS (global positioning system) je zařízení jež nám umožňuje určit naši polohu s přesností na desítky metrů kdekoli na zeměkouli. Tuto polohu nám udá v zeměpisných souřadnicích, tzn. ve stupních, minutách a sekundách. Tento údaj potom můžeme srovnat s mapou, která na sobě má vyznačené souřadnice abychom naši polohu přesně určili. Některé GPSky dokonce mají možnost uložit několik map do své paměti, takže papírová mapa terénu pak není potřeba. GPS je ale chytřejší než že by nám jen řekla kde se přesně nalézáme. Dokáže určit směr a vzdálenost do místa kam jdeme, pokud známe jeho souřadnice, nebo pokud jsme si toto místo v GPS uložili (např. poloha tábora, do kterého pak z libovolného výletu do okolí vždy trefíme zpět).

Jak to funguje?

GPS je vlastně miniaturní přijímač radiových signálů vysílaných GPS-satelity z oběžné dráhy. Těchto satelitů bude dohromady 24, čili bychom jich měli mít nad hlavou vždy několik. Pro určení polohy jsou třeba 3 satelity. GPS zjistí od prvního satelitu jeho přesnou polohu a vzdálenost od něj. Z těchto dvou údajů určí kouli s poloměrem vzdálenosti a se satelitem ve středu. Druhý satelit dodá ty samé informace, jen bude vůči prvnímu posunut – GPS z těchto už 4 údajů určí průnik dvou kulových ploch – kružnici. Z údajů třetího satelitu pak určí 2 možné místa kde se můžeme nalézat. Z těchto dvou míst je jedno nepravděpodobné (někde ve vesmíru) a druhé na zemském povrchu, většinou :-). A toto místo nám zobrazí jako naši polohu. Pro určení polohy je tedy třeba viditelnost na minimálně 3 satelity. Ve většině případů je vidět satelitů mnohem víc – pak GPS určí naši polohu rychleji a přesněji.

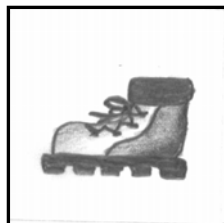
Naše GPSka Magellan Blazer 12

Samotná GPSka je velká zhruba jako mobil, což je v dnešní době poměrně velké, existují GPS mnohem menší (jsou integrované v hodinkách např.). Na přední straně má velký černobílý displej který zobrazuje naši aktuální polohu, rychlost jakou se pohybuje, směr na sever nebo směr na místo kam jdeme, počet satelitů které vidí a nadmořskou výšku. Má mnoho funkcí, například umí zobrazit jakou vzdálenost jsme urazili, umí nás navigovat podél trasy kterou určíme pomocí souřadnic bodů jež na ní leží (výhodné pro mořskou navigaci, na souši obvykle chodíme po cestách...). Protože na světě existuje mnoho kartografických ústavů a každý z nich při tvorbě map používá trošilinku odlišné zeměpisné souřadnice

je potřeba aby GPS podporovala co nejméně těchto formátů.

S výhodou jsme ji využili na naší roverské výpravě do Kyrgyzstánu kde jsme byli asi měsíc ale 3 dny z toho jsme putovali jen pomocí mapy 1:5 000 000 a právě GPS. Jinak jsme ji použili např. v letadle (je to asi zakázané, tak to nezkoušejte) při měření výšky a rychlosti letu.

Kobří Silvestr

28. 12. 2003–2. 1. 2004

Čížek a Slimák

Sraz byl poměrně brzo ráno, kdy normální lidé ještě spí. Odjeli jsme vlakem směr Hořovice. Cestou panovala poměrně veselá nálada. Ale že by se dělo něco fakt zajímavého, to nemohu říci. Vystoupili jsme v Hořovicích odkud se cesta (poněkud konkrétněji asfaltka) linula směrem na Osek (do Oseku). Slavná síť obchodů Jednota je známa po celém světě. My jsme na jeden z těchto obchodů narazili a koupily vše potřebné pro kuchtění. Od Hořovic do Oseku to nebylo moc daleko, ale i krátká cesta může být velmi poučná. Například Výroba ponožek. Žádný takový obchod mé oko ještě nikdy předtím nespátřilo. Ale aby se nemluvalo jenom o cestě tam. Za brankou nás uvítal Zbyňkův usmívající se dědeček, který se usmíval jako Zbyněček. Po dědečkově základní instruktáži, na co je jaký vypínač vedly naše kroky do místnůstky, která se měla na pár dní stát obyvaštěm naším. Moc pěkná, jak posoudili i znalci. Skupina KE (Kuchařská Elita) šla vyrábět svíčkovou s knedlíky. Zatímco já a Štěpán jakožto HGŠPLEAPČ (Hlavní Generální Štáb Pro Leteckou, Elektrárenskou A Pěchotní Činnost) vyhrával na všech čarách ve hře C&C Generals. Co se dělo v kuchyni nevím, ale myslím že peklo bylo na obou frontách. Ztráty byly jak v KE, tak i v HGŠPLEAPČ. Přesto bylo vítězství neodvratné. Bohužel HGŠPLEAPČ musel na čas pozastavit svou činnost, protože KE měla hotové jídlo. Jo to bylo papání. Moc dobrá svíčková. Ale už se blížil večer a my se rozhodli, že večerní film a spánek, to je po elektrárnách další základ.

Ráno vyšlo slunce nad domy, dědeček nám připravil snídaničku a po snídaniče se jelo na dvakrát na nákup. Bohužel HGŠPLEAPČ se musel kvůli nákupům rozdělit, a tak musel poslední zbývající člen HGŠLEAPČ zaučit nového člena, který neprošel testem (no, řekněte sami: 2 atomy na základnu? NO FUJ!!!) Po příjezdu 1. skupiny odjela na nákup skupina pod

Stavte elektrárny!

velením GPLAEČ___ Č (tzn. Generála Pro Leteckou A Elektrárenskou Činnost___ Čížka, čili mně). Hrdinně jsem kryl Bajta zezadu. Udělal jsem taktickou 30m mezeru mezi námi. Tato mezerka se místy zvětšovala a místy zmenšovala pro lepší krycí palbu. Poznámka: jeli jsme na kolech do Komárova nakoupit. Po nákupu nezbytných potřeb pro oběd byl návrat jednodušší. Vyměnil jsem si s Bajtem kolo, takže tentokrát kryl zezadu Bajt. V 2. polovině jsem ho nechal, ať mě předjede. Po návratu se fše vrátilo do starých kolejí. Skupiny byly opět pospolu. Byla výborná večeře – guláš s tajnou přísadou kuchaře Bajta. Samozřejmě, co by to bylo za večeři, kdyby si poté nedal HGŠLEAPČ jako zákusek pár teroristů. Následoval poslední večer, kdy jsme se šli projít. Již zde započalo Štěpánovo Umění. Po velmi krušném návratu, při kterém nám bránil v cestě Wehrmacht a Vietcong. Avšak beze ztrát byl návrat úspěšný. Ale těsně přede domovními dveřmi nás překvapil zrádný kočičí špion. Ale tento zákrok byl zhoubou nepřítele. Dal se na útěk. Po filmu Johny English jsme se odebrali do svých spacáků a usnuli. Druhého dne byl odchod vstříc novým dobrodružstvím. Rozloučili jsme se dědečkem a odešli, afšak o HGŠLEAPČ zde ještě uslyší!

Čížek

Od Zbyňkova dědečka jsme jeli pět hodin vlakem. Při této jízdě jsme objevili naše fotografické schopnosti a počalo se rozvíjet naše „umění“. V 11.00 jsme dorazili do Chlumu u Třeboně, ze kterého nás čekala 12 kilometrová cesta na Hajnici (terénní stanici Hajnici) obklopenou lesy. Do Staňkova jsme šli podle mapy a pak podle mne (já na Hajnici bývám často). No, nebudu to prodlužovat. Kolem jedné v noci jsme dorazili na místo i když jsme se cestou málem vrátili a já špatně odbočil v jedné zatáčce, která měla být na druhou stranu. Na Hajnici nás přivítala paní Slimáková (moje maminka) a my jsme šli rovnou spát.

Ráno jsme se jako první probudili já a Čížek. Vyrázili jsme ven a postavili si sněhuláka. Ale pak jsme si řekli, že když je tak dobrý sníh, že postavíme něco většího a vzniklo ono bájně a nejkrásnější ze všech měst – Kobropolis. Po chvílce se k nám přidala i Víla. Asi o hodinu později k nám přiběhli Zbyněk a Bajt. Nejdříve sice málem vznikla občanská válka kvůli vykonané práci, ale vzápětí byla prohlášena za nesmyslnou a hrozba byla

zažehnána. Večer jsem všem pustil mezi jinými i „Čerešně“ a ty se hned chytly a od té doby to je asi náš největší hit.

Další den ráno jsme se probudili a dole se už nosilo dřevo. Hned jsme se přidali a za chvíli bylo hotovo. Po obědě jsme šli s ostatním obyvatelstvem Hajnice na procházku k rybníku. Ostatní obyvatelstvo jsou moje rodiče a sestry + ještě jedna naše známá rodina. K rybníku jsme šli lesem bez cest. Ze začátku to bylo pěkné, po čase začal být les protkaný potůčky a dál jsme se dostali do malých boroviček. Cesta to byla moc hezká. U rybníka, který se jmenoval Staňkovský, jsme se chvíli kochali zapadajícím sluncem a pak šli zpátky už po cestě.

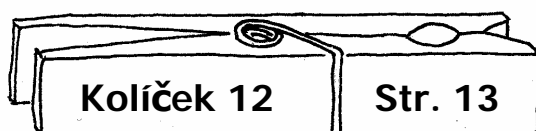
Na Hajnici jsme si vzpomněli, že je vlastně Silvestr a tak jsme opět s našima vyrazili na spřátelenou Vlčici asi 1,5 km vzdálenou. Ovšem tam jsem se ani moc nebavil a tak jsme šli zase domů. Ještě jsme si před spaním pustili Čerešničky a pak hajdy do spacáků.

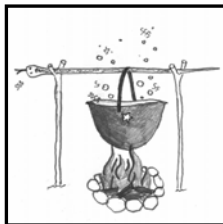
Další den jsme se ráno byly podívat po okolí. Proběhli ještě menší práce na Kobropolis. A po zbytek dne se všichni procházeli těmi uklidňujícími a zapomenutými lesy kolem.

Poslední ráno se všichni kromě mě sbalili a jeli domů. Já byl s rodiči na Hajnici až do neděle.

Byl to úžasný kontrast od pobytu u Zbyňkova dědečka a takovéhle Silvestry by měly být každý rok.

Slimák

Co papají Kobry II

Po vydařeném prvním hadím vaření je tu tolik očekávaný díl druhý. Jak se za chvíli dočtete, Kobry už nejsou žádní amatéři, takže jsme si troufli na trochu složitější pokrmy. Jídla do tohoto dílu byla vybrána a podle návodu uvařena z Brabcovy Velké kuchařky vydané roku 1968. Kuchařka byla opravdový poklad, kde jsme našli i 30 let starou pozvánku do kulturního domu Buzuluk Komárov. A tak, když jsme vzpomínali na „staré dobré časy“ v ČSSR, jsme prolistovávali knihu a hledali, co bychom si to tentokrát uvařili. Nakonec nás zaujal klasický guláš z hovězího masa a zajímavě vypadaly také makaróny po milánsku.

Ingredience:

Guláš podle staré kobry Pivničkové

Čas přípravy: cca 2 hod

přes 500 g hovězího masa z klišky

250 g cibule

100 g sladké mleté papriky

sůl

trochu kmínu a majoránky

30 g hladké mouky

2 × pivo na podlévání

½ litru vývaru (z masoxu)

hodně gulášového koření

trocha sádla

stroužek česneku

nastrouhaný krajíc chleba

Makaróny po milánsku od brejlovce Giuseppeho

Čas přípravy: cca 45 minut

500 g makarónů

30 g soli

100 g másla

250 g šunky

125 g žampionů

125 g protlaku z rajčat

1/8 litru červeného vína

1/8 litru vývaru (masox)

trochu nastrouhaného muškátového oříšku

125 g nastrouhaného ementálu

nebo parmazánu

Naše druhé kobří vaření tentokrát probíhalo u Zbýňovo dědy a na skautské základně Hajnice nedaleko Třeboně.

Prvním jídlem které jsme si uvařili, když nepočítám svíčkovou z pytlíku, kterou umí každý Pigin, byl guláš kobry Pivničkové. Nejprve jsme si rozežřáli v hrnci olej a mezitím nakrájeli nadrobno cibuli. Cibuli jsme nechali osmažit dozlatova a podlili místo olejem omylem octem, který se naštěstí po chvíli za strašného smradu vyvařil a naštěstí nezanechal žádné chuťové stopy. Spíše naopak jídlo ve finále vylepšil, takže tento omyl v rozumné míře vřele doporučujeme. Když už byla cibule do zlatožluta, přidali jsme k ní na malé kousky (2 – 4 cm) nakrájené maso. K masu jsme přidali papriku, sůl, kmín, majoránku a vylišovaný stroužek česneku. Pak jsme guláš za občasného podlévání pivem vařili asi přes hodinu, než bylo maso poloměkké. (Piva přilévejte jen tolik, aby se maso nepřipálilo.) Při vaření jsme guláš podle chuti a potřeb kořenili gulášovým kořením a bílým pepřem. S pepřem to moc nepřehánějte. Potom co maso změklo jsme se začali spíše než o kvalitu starat o kvantitu jídla. Přidali jsme více piva a vývar. Abychom jídlo dohustili, použili jsme mouku, kterou jsme smíchali

s trochou vody a po důkladném promíchání jsme ji vlili do guláše. Guláš trochu zhoustnul, ale ještě ne dost, takže přišel na řadu tvrdý chléb. S chlebem je to velmi jednoduché. Jenom se nastrouhá a vmíchá do jídla. Předtím než jsme guláš podávali přišlo opět na řadu koření a sůl, tím jsme vytvořili výsledný chuťový efekt. Výsledek byl vynikající. Podáváme s houskovým knedlíkem nebo chlebem. Jenom škoda že nám to zabralo dvě hodiny.

Kobry papají guláš

Po 230 km dlouhém přesunu od mého dědy jsme přijeli na Hajnici. Když jsme se jednoho sněživého rána probudili akorát k obědu, pocítili jsme něco jako hlad. Ale ten nás nezaskočil. Na boj s hladem jsme byli připraveni. Vyndali jsme zásoby a šli vařit. Brejlovec Giuseppe nám totiž odkázal recept na ty nejlepší těstoviny po milánsku. Začalo se uvařením půl kilogramu těstovin. Když byly těstoviny hotové, scedili jsme je, přelili studenou vodou a nechali dobře odkapat. Ale to už jsme začali v hrnci žhavit máslo. Když se máslo úplně rozteklo, přidali jsme do něj na nudličky nakrájenou šunku a žampióny. Všechno jsme to pěkně promíchali a nechali asi 5 minut dusit. Po pěti minutách jsme odklopili poklici a přidali protlak z rajčat. Zase jsme směs promíchali a začali podlévat vínem. Po vínu jsme podlili ještě vývarem. Pak jsme zase přiklopili poklici a znovu krátce podusili. Do takto připraveného základu, z kterého se linula přímo božská vůně, jsme dali uvařené makaróny, muškátový oříšek a polovinu nastrouhaného sýra. (Zbylým sýrem posypeme až jednotlivé porce.) Celé jsme to důkladně zamíchali a osolili. Nechali jsme jídlo ještě trochu prohřát a už to bylo na stole. Bylo to, to nejlepší, co jsme zatím kdy ukuchtili. Nádhera!

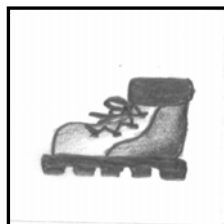
Myslím, že obě jídla se nám i přes některé neplánované triky s octem velmi povedla. Čtyřicet korun na osobu také není špatné, zvláště když jsme pokaždé uvařili s docela dobrým přebytkem. Každý si tak mohl ještě trochu přidat. Celkově náklady na obě jídla dosáhly přibližně necelých 400Kč. Ti z vás kteří mají rádi přílohu, co papají Kobry, a pojedou na jarní prázdniny do Jeseníků, budou mít štěstí. V Jeseníkách vám totiž budou vařit hadí šéfkuchaři. Těšte se na pokračování rubriky „Co papají Kobry“ a v Jeseníkách ahoj!

Bojovat s hladem?...Jedině s hadem!

Guláš podle staré kobry Pivničkové Makaróny po milánsku od brejlovce Giussepheho
 Hodnocení: * * * * * Hodnocení: * * * * *

Stupnice hodnocení: * nejhorší, * * * * * nejlepší

Množství všech surovin je udáváno pro potřeby pěti až šesti lidí.

Výprava pod led

17. 1. 2004

aneb proč bychom se nekoupali, když je teplé lednové odpoledne

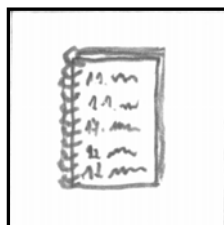
Tato výprava začínala jako každá jiná, v neděli ráno jsme se sešli na Smícháči a vesele vláčkem zamířili na okraj Brd. Trasa byla Jince – Dobříš, takže výlet na celý den, pokud zrovna nejedete bez přestávek a neděláte kromě to ho nic jiného. Každopádně jako první fáze cesty byl výstup na Plešivec. Ten netrval dlouho a za chvíli jsme všichni (Já, Zbyněk, Ondra, Matěj, Čížek a Tonda) seděli na Plešivci na lavičce a četli si zajímavé zprávy, které tu kdosi zanechal...

Po vydatné svačince následovala osudná cesta na Plešivecké jezírko, kde se to vše stalo...no, stejně jako je květen skvělý měsíc pro práci venku, je leden skvělý měsíc pro koupání se pod asi pěti centimetrovou vrstvou ledu. Přiznejme si, že každý si něco takového nemůže dovolit aniž by potom neabsolvoval týdenní či delší domácí léčení z důvodu záhadně chyceného zápalu plic :)

Když to mám zrekapitulovat, jak se to vše stalo...Bylo to asi takhle, led na jezírku byl pevný, ale jeho pospolitost kolem té zamrzlé klády asi nebyla dostatečná...Téměř ihned po působení váhy mého těla na povrch ledu, odpovídajícího povrchu mokách podrážek, došlo k deformaci pospolitosti vrstvy ledu, což zapůsobilo poklesnutí objektu působícího na led pod jeho hladinu... Naštěstí mě zachránila ona kláda, která paradoxně zapříčinila narušení pospolitosti ledu v jejím okolí, zkrátka jsem tam spadl jen po pás protože jsem se stačil zachytit a vzepřít o kládu.

Po chvíli smíchu všech ostatních účastněných a jejich uvědomění mě Zbyněk přemluvil abychom nepokračovali a vrátili se na vlak, což mě asi zachránilo od onoho zápalu plic a také musím poděkovat Ondrovi za zapůjčení jeho náhradních ponožek (Zbyňku doufám žes mu je už vrátil).

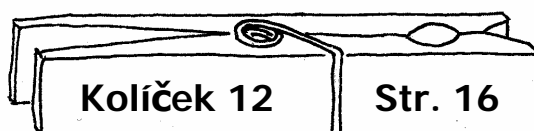
Aby lidé nedělali chyby musí se buď poučit z „přešlapů“ jiných, nebo svých vlastních... Ať tedy jdeme příkladem všem ostatním!

Novoroční projev

2004

Asi teď podezřívavě zvedáte obočí nad divným nadpisem a čekáte, co to zase bude. Inspiraci mi dalo pár podobně nazvaných článků v časopise roverského kmene ze Stodůlek, Clavisu. Něco podobného už zaznělo na podzimních prázdninách v Teplé, ale možná by byla škoda nechat to jen pro úzký okruh lidí. Připadá mi, že čas jen letí a my se stále řítíme dopředu, a na události minulé sedá prach. Začátek nového roku mi

přišel jako vhodná příležitost k tomu podívat se, co se v životě našem a našeho střediska za ten rok odehrálo, a třeba to i trochu zhodnotit.

V lednu jsme se vypravili na petřínskou hvězdárnu a pak na Brdy, kde Glaurung a spol. připravili spolu s dalšími rovery z Prahy 5 zaklínačskou stezku – hru pro děti, končící zabitím strašného draka. Pár dní později, 29. ledna, proběhl střediskový sněm, který zvolil střediskovou radu ve složení: vedoucí střediska Bilbo, zástupce a výchovný zpravodaj ChK Jakub, vedoucí revizní komise Kája, výchovná zpravodajka DK a členka revizní komise Bety, členové rady Lukáš a Anička a hospodář Ivan. Nedlouho poté jsme vyrazili na jarní prázdniny do Žárové, do

Bambiriáda – Kulan u kuzelek

pensionu Avar, kde nás osmnáct běžkovalo a sjezdovalo a vůbec si užívalo sněhu. S Aničkou jsme se vypravili na druhý víkend ORJ, v březnu vyrazila vlčata do Lužických hor a Bajt se Zbýňou a Hvězdářem na čekatelský kurs, začátkem dubna jsme měli Den otevřených kluboven, kdy přišlo několik nových vlčat. Na Kokoříně vedení prozkoumalo trubku a probralo tábor a další věci, další víkend Kobry a roveři odjeli na Velikonoce na slovenské Rudohorie. Aby toho nebylo málo, hned další víkend jsme jeli dělat brigádu u Pavla pro tábor a nařezali přitom tyčky na Bambiriádu. Já s Aničkou jsme se podívali na OBROK, někteří skauti lehce neustáli čestnou stráž na Malvazinkách a vzápětí Kobry i Krahujci vyhráli ve svých kategoriích Svojsíkův závod Prahy 5. Glaurung vyrazil na Pána Prstenů, Kobry s Aničkou prodali 1 000 kyticek na Květinovém dni a na výpravu vyjeli dokonce i světlušky a vlčata. Někteří z nás se účastnili přípravy Bambiriády, ovšem pomáhat u stanovišť na Letné přišli skoro všichni skauti i vedení. Bylo to náročné, ale určitě to byla zajímavá zkušenost. Potom byla u Doks Bitva pěti armád, pak středisková výprava do Prokopáku, ještě výpravy Krahujců a Kober a byly prázdniny. Z devíti víkendů v dubnu až červnu jsem byl osmkrát pryč.

Poměrně rozsáhlé změny se na jaře odehrály i v klubovně, kde Placka s Kájou položili lino, s Kájou a Zubem jsme vyklidili kumbál, dali tam podlahu, udělali stůl na počítač, natáhli kabel ke zvonku, koupili a namontovali lustr na chodu a lavice do

klubovny. Mně se zase podařilo sehnat připojení k Internetu zdarma a Kája sehnal výhodně počítač. A pan opravář nám zapojil drát do zvonku, takže po pár letech konečně začal fungovat (a funguje dodnes). Kromě toho resignoval Hvězdář na své členství (dnes možno říci asi k oboustranné spokojenosti), na Finančním úřadě i ČSÚ jsme se zaregistrovali pod novým platným jménem, zažádali úspěšně ještě o granty MČ Praha 5 a přečíslovali oddíl skautů na 56. Několik dobrodruhů odjelo na měsíc do Kyrgyzstánu. A byl tu tábor.

Původně jsem se dohodli na táborové hře o králi Artušovi, těsně před táborem se změnila v Karla Velikého. Její příprava mohla být lepší, ale i tak některé části byly super (rád bych věřil, že se letos poučíme a připravíme to důkladněji). Po stránce všelikých povolení a potvrzení byl tábor celkem v pořádku, byl hlad na skautském puťáku a ke konci tábora se někteří z vedení rozhodli, že na příští tábor z určitých důvodů nepojedou. Veliké oblíbené se těšila lezecká stěna na věži a luky, spolu s nimi jsme koupili také pět nových podsad a provazy na vázané stavby. Vyšel zpěvník coby příloha zatím mrtvého Kolíčku. Byly tam krásné táborové ohně. Zub měl na táboře auto a zvlášť poslední týden jsme několikrát jeli do nemocnice do Šumperka. Před návštěvnými dny jsme pod Plackovým vedením začali obnovu Pekařovské kaple Nanebevzetí Panny Marie i s přilehlým hřbitovem, což byl určitě docela zážitek – něco více se dočtete i v tomto Kolíčku. A zase jsme odjeli do Prahy.

Září hned přineslo spoustu událostí. Kulan odjel do Walesu. Udělali jsme promítání fotek z tábora na Úřadě MČ Praha 5 (o kterém pak napsali i v Pražské Pětce), po dlouhé době domlouvání jsme přišroubovali na HUDY sport v Lidické naši vývěsku,

Oběd na Hradě – nejlepší číšník

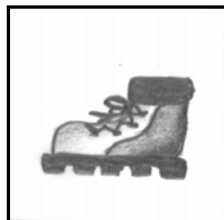
Zbýňa

kterou vyrobil dědeček Aničky a s Ivanem jsme založili nový účet u eBanky. Kobry vyrazily na Warhammer, zašli jsme na výstavu World Press Photo, Saigy (nová družinka skautek) měly mini-výpravu na Křivoklát. A na konci září byla naše Cintra – zážitky by asi byly převážně pozitivní, nebýt incidentu s poničením plotu a příjezdu Policie. Pak bylo deštivé moštování v Rapotíně, promítání Kyrgyzstánu a nebezpečné JOTI, u kterého jsme z části propadli také hraní Counter-Strike. Z komunity Sant'Egidio nám přišli promítat a povídat o situaci v Africe, světlušky pronikly do Junglandu a roveři plus vedení plus starší skauti si užili drsně-

pohodové podzimní prázdniny plné různých překvapení. V pěti jsme přijeli na další víkend ORJ, byly dvě čestné stráže k 17. listopadu, Kobry zašly do muzea a pak měly noční hru po Praze, Krahuji zase válčili s plyšáky. Několik starších skautů se zúčastnilo myslím dost povedeného rádcovského kursu Prahy 5 a na Mikuláše jsme měli vánoční besídku s zajímavými scénkami a hrou i pro rodiče, s pouštěním lodiček v závěru. Navíc se nám podařilo získat na ni ještě finanční příspěvek od MČ Praha 5. Prosinec ještě přinesl drsnou výpravu Glaurungu na zasněženou Malou Fatru, po Vánocích jsme pomáhali na Hradě komunitě Sant'Egidio s dobročinným obědem a na samotný závěr odjely Kobry i Glaurung do svých doupat oslavit Silvestra.

Kromě toho vyšel před besídkou Kolíček 11 s příspěvkem převážně od skautů, zprovoznil jsem střediskový web tak, aby šly přidávat snadno akce, reportáže a fotoalba, koupili jsme radiátor do klubovny a počítač dostal novější procesor a zvukovku s bedničkami.

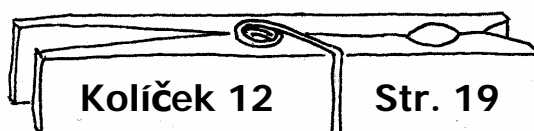
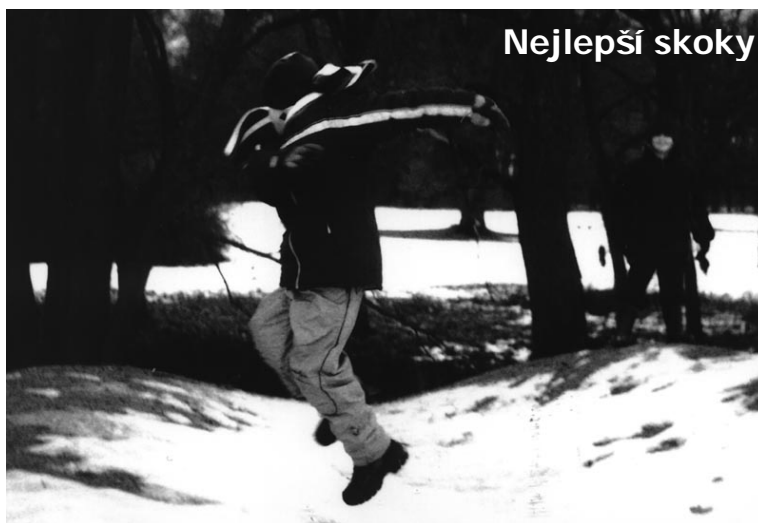
Při procházení starých e-mailů mě až překvapilo, kolik jsme toho za ten rok stihli a dokázali. Chtěl bych proto poděkovat všem, kteří se o některé z těch věcí zasloužili, a kromě toho všem, kteří trpělivě připravovali celý rok program na schůzky – výprav bylo hodně, ale schůzek nespočetně – a to je základ (odhlédneme-li na okamžik od stavění elektráren). Díky také Tarzanovi za četná povzbuzování, Ivanovi za pomoc s vyúčtováním a všem, kteří věnovali kus svého času, třeba i na čtení mých dlouhých e-mailů, dopisovaných jako tento článek takřka za svítání. Díky i vám ostatním, kteří přispíváte k příjemné atmosféře, takže pak člověk má pocit, že všechna ta práce má nějaký smysl. Zdaleka vše není perfektní, někdy je těch věcí na člověka moc, ale slovy slezského barda – *mohlo to být horší, nebylo to špatné*.

Lojza

Výprava dvanácté, resp. třiadvacaté noci 17.–18. 1. 2004

Odjeli jsme v 9.15 do Protivína. Na náměstí jsme vystoupili a šli jsme do chaty. Tam jsme poklidili. Potom jsme šli na výlet. Šli jsme k zámku, kde je socha Jana Nepomuckého, a tam, kde závodí motorky. Tam jsme udělali hru, kdo udělá nejlepší skok. Bylo tam hřiště a Placka vymyslel hru. Nikdo se nesměl podívat na hřiště a museli jsme dojít k lávce. Pak jsem šli do

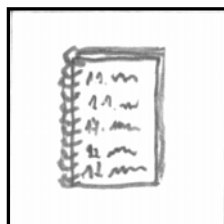

Autorská kresba

lesa a zahráli jsme si 2 hry: vrtulník v mlze a na schovávanou. Potom jsme šli dál. Placka řekl číslo od 4 do 10 a my jsme se museli schovat. Dále na poli jsme vyšlapali cestičky a hráli eskymáckou honičku. Po návratu do chaty jsme si udělali večeři. Zahráli jsme si loutkové divadlo a šli jsem spát.

Jak jsem se probudili, udělali si snídani a šli na výlet. Když jsme se vrátili, opekli jsme si buřty. Pak zbýval jen úklid chaty a cesta domů.

Kulan

Velšští skauti

Jak asi mnozí z vás ví, žiju teď zrovna ve Velké Británii, konkrétněji v jižním Walesu. Zanedlouho po mém zabydlení jsem ve škole zjistil, že ve městě jsou nějakí skauti od jedné učitelky, která náhodou je zároveň skautská vedoucí. Tak jsem si zjistil kdy mají časy schůzek a rozhodl se, že je půjdu navštívit.

Jednou za dva týdny mají schůzky nebo nějakou podobnou akci. To mě osobně přijde celkem málo často, ale jim to přijde dost. Jako klubovnu mají celý dům s několika místnostmi a kuchyni. Vevnitř to mají celkem hezky vybavený, je vidět, že na to mají peníze, taky proto, že příspěvky za jednu schůzku jsou dvě libry (přibližně 100 Kč). Poprvé jsem na schůzku přišel trochu dřív, když tam měli schůzku takový jejich vlčata. Hráli nějaký hry, měli kroje, který mě osobně přišly dost ošklivý, takový modrozelený teplákoidní mikiny přeplácáný různýma nášivkama. Ale jinak ta jejich schůzka vypadala celkem normálně. Potom měli schůzku Explorer-skauti, což je taková obdoba roverů. Bylo jim kolem 15ti let, ale tu jejich schůzku vedli dva dospělí vedoucí, ale v podstatě se tam nic nedělo. První polovinu schůzky jsme zdobili nějaký divný dorty a druhou polovinu jsme je jedli, na oslavu toho, že dva ti skauti na schůzce složili svůj slib. Ani ho nemuseli znát nazpaměť. Jinak se tam toho vážně moc nedělo a hlavně mi všichni přišli takový celkem nepřátelský, nebo alespoň totálně bez zájmu. Myslím, že na naší schůzce bychom se k zahraniční návštěvě chovali líp. Moc mě to

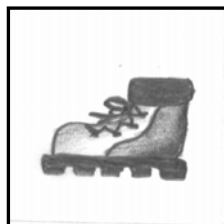
teda nenadchlo, byl jsem potom ještě na pár akcích, ale pořád to byla takový stejný, celkem se nic nedělalo, oni nekomunikovali skoro ani mezi sebou a byla tam taková divná atmosféra.

Jejich další akce byly třeba návštěvy bowlingového centra s různými výherními automaty na které se nadšeně vrhli nebo slavnostní vánoční večere v jedné mexické restauraci a potom v lednu konečně první výprava. Samozřejmě byla jednodenní, jeli jsme autama někam za kopec, bylo nás asi 7 + 3 vedoucí s velikýma batohama plnýma nejrozličnějších záchranných pomůcek a podobných věcí. Za den jsme ušli asi 10 km a pak jsme zase jeli autama domů. Taky se tady musí

před skoro každou akci vyplňovat různé formuláře s různými časama srazů, nouzovými telefonními čísly a podobnými věcmi co musí rodiče podepsat. A na výpravu je to ještě mnohem horší, to se musí dělat formuláře co se kdy a kde bude jist, jak dlouhý kde budou přestávky, kolik se za den ujede kilometrů a tak... V zimě se smí výpravy dělat jenom výjimečně, za dozoru nějakých speciálně kvalifikovaných vedoucích, nesmí to být moc daleko od silnice, aby se tam mohla dostat sanitka, musí to být pořád někde poblíž telefonních budek a nesmí to být výš než 600 m. n. m. Myslím že je to celkem škoda, takovýhle omezení celkem odrazuje lidi aby vůbec někam jezdili ven. Což je škoda, protože místní příroda je vážně pěkná, všude kopce a hory, děšť, ovce, ohradníky, děšť, krávy, děšť, ovce a podobně.

Takže celkový dojem z místních skautů moc dobrý nebyl, upřímně řečeno mě to nenadchlo snad vůbec v ničem, ale jim to asi přijde normální, jaký to tady je. A určitě to není všude stejný, skautů je v UK dohromady asi 500 000, takže to je snad i celkem populární.

36. zimní přechod Brd

7. 2. 2004

Sešli jsme se (naše středisko Hiawatha, to znamená Kobry, Krahujci, vlčata i světlušky) v 8:40 na Smícháči. Někdo přišel pozdě a někdo dřív, ale to nevadilo, protože vlak nám jel stejně až v 9:04, nebo tak nějak. Cesta vlakem uběhla docela dobře až na to, že nám bratr střediskový vůdce rozdál papírky ohledně informací na Brdy. Na papírek se mělo dopsat, jaké jsme středisko, oddíl, družina, pokřik, atd. Naštěstí jsme mezi sebou měli chodící encyklopedie (jako například Chrobák), které Vám nejen řeknou základní údaje, jako že Krahujci jedou na Brdy počtvrté, ale přitom Vám stihnou vysvětlit stručnou historii této družiny.

Vyrazili jsme z nádraží po zuby ozbrojeni dřevěnými meči, jelikož na Kytínské louce se jako obvykle bude konat bitva. Po cestě tam jsme si většinou jen povídali a to pouze o inteligentních věcech. Už si přesně nevzpomínám o jakých, ale bylo to určitě něco důležitého. Po cestě jsme potkali několik středisek. První jsme dohnali a tak jsme si zahráli hru na deset. Potom jsme je dohonili podruhé, a tak jsme si dali přestávku. Bylo to nanic, jelikož vzápětí na to, jsme je dohnali potřetí, když svačili oni. Po strašně dlouhém výstupu do kopce, prokládaného malými přestávkami, jsme si udělali větší na hru. Čížek byl zvolen kouzelným dědečkem a vyprávěl pohádku (mimoходом, byla to pohádka o praotci Kober). Když řekl slovo „červená“, honila červená družina bílou a naopak, když řekl „bílá“, honila bílá družina červenou. Nevím proč, ale v této

Kobry pod tlakem

pohádce se neuvěřitelně často opakovala slova „červená“ a „bílá“.

Na Kytínskou louku to bylo už jen asi 1 km, ale Chrobákův názor na to, že vlčatům se mají udávat skreslené údaje, aby více a rychleji šlapali, hlásal, že je to ještě 4 km.

Na Kytínském louce se konal slavnostní nástup, takže tam bylo spoustu lidí. Ideální příležitost vyměnit všechny kartičky. Taky že se to většině z nás podařilo. Tedy jen těm, kdo je na vyměňování měl. Po slavnostním nástupu, na kterém se křičely pokřiky středisek (naše středisko mělo výborný pokřik: HIAWATHA!) se utvořili nevídané fronty u stánku s párkama a ti, co nešli obědvat, se shromáždili kolem bojiště. Bojovníci se začali řezat dřevěnými meči. Čížek a Slávek (oba vlajkonoši) si začali vyřizovat účty a hádali se o to, čí skupina vyhraje. Nakonec bitva dopadla 2:2.

Když všechno veselí pominulo, odcházeli jsme, protože jsme měli před sebou ještě dlouhou cestu.

Bilbo: „Je to ještě tak 10 km, tak snad ten vlak stihnem!“ (Nakonec jsme na nádraží ještě hodinu čekali.)

Po cestě jsme si dávali kratší i delší přestávky, o kterých, hlavně vlčata, ale i ostatní šermovali vypůjčenými meči, hráli si hry a fotili si. Potom jsme si také povídali o nejrůznějších věcech, a dělali to, co se po cestě dá dělat.

Došli jsme na nádraží. Byl zde jeden malý kopeček z hlíny. Původně si ho nikdo nevsímal až do té doby, co se na něm usídlili hadi. Strhla se hrůzunahánějící bitva o tento malý kopeček, jejíž konec odpískal až přijíždějící vlak. Cestou jsme ještě přestupovali a nakonec jsme jeli v poloprázdném vlaku, takže jsme se všichni rozlezli po několika vagónech. Tento vlak původně neměl na Smíchovském nádraží vůbec zastavovat, ale co se nestalo. Vlak stojí. Půlka lidí vystoupila a ta druhá, kterou tvořili převážně vlčata a světlušky, jela až na Hlavák, kam byl návrat v 19:53.

**Boj o kopeček – spas se kdo můžeš – nebo
spíš zpras se kdo můžeš**

Expedice Skotsko

25. 6. – 25. 7. 1999

Píše se rok 1998. Přesněji řečeno, je patnáctého července. Podhůřím Šumavy postupuje houf asi dvaceti postaviček, které již resignovaly na hledání Královického mezníku a vydaly se vstříc dalšímu cíli, Boubínu. Postavičky vyšly s batohy po družinkách z Radešofa, na puťák na posledním našem táboře na Šumavě. Při hledání mezníku se veškeré náskoky setřely, takže všechny postavičky jdou pěkně spolu a povídají si. Asi by se hodilo připomenout další historické datum, 24. 10. 1997 – den, kdy byl založen RK Glaurung. Následkem toho lze rozeznat několik postaviček, které jsou jednak celé nadšené, že mají červené šňůrky na pískáčkách, a druhak stále nemají toho chození dost. A tak vymýšlejí, co s tím. U Tarzana měl ne moc dlouho před tím promítání Indián, promítal diáky ze Skotska.

Co takhle jet někam spolu o prázdninách? Ale něco pořádného, ne žádnéj víkend. I týden je málo, prázdniny jsou dlouhý. To bysme mohli jet někam dál, třeba i někam ven z Česka. Hmm... Ty, ale to nevím, jestli zvládnem. A jestli by mně pustili rodiče. To bys nějak ukecal. A co ty? No mě by určitě nikam na východ o Čech nepustili. [odpadá značná část možných destinací] Tak někam na západ – co je na západě zajímavýho? Amerika je zajímavá, třeba Aljaška. Nebo i Austrálie by vyhovovala bezpečností asi. No ale víte, kolik tam stojí letenky? Na to bysme do prázdnin fakt nenašetřili. Hmm. Tak něco v Evropě. Norsko, Pyreneje, Sicílie... Skotsko. Co

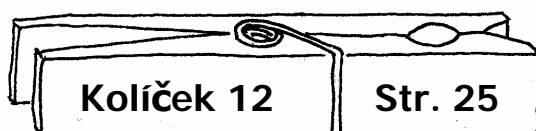

Severní cíp ostrova Skye s útesy

Skotsko? Vzpomínáte na to promítání? To vypadalo krásně, ne? A není to moc daleko, je tam bezpečno, jsou tam hory a tak. A Hadriánův val. Ten bysme mohli přejít celej, je sice ještě v Anglii, ale to neva. Jóo, to je zní dobře, to bysme mohli zkusit. Heh, stejně si myslím, že to nevyjde, sme ještě nic takhle velkého neplánovali – na měsíc a ještě do Skotska. Jsme šilenci. To se nějak zvládne, poptáme se Indiána co a jak. A Míra pojedě s náma, že jo. [Míra souhlasí] Takže se rodiče nebudou bát, bude tam někdo dospělej. To asi budem potřebovat nějaký pláštěnky na batoh, když tam tak leje...

Asi takhle nějak vypadala debata, kterou jsme zapředli cestou k Boubínu. Ten o den později dobylo elitní dvojčlenné družstvo :) a život šel dál. Navzdory hlasům skeptiků jsme ovšem na Skotsko nezapomněli. V říjnu jedeme na výpravu do Dolánek společně s Alcedem a zřejmě tam nahlodáváme pro náš nápad Aničku. V lednu 1999 už existuje relativně konkrétní představa o datu a účastnících riskantní expedice: červen až červenec; Anička, Míra, Placka, Bětka, Kája, Bilbo. Scházíme se u Tarzana s Indiánem nad mapou, v čajovně dáváme dohromady seznam věcí s sebou a nějakou trasu cesty, hledáme způsoby dopravy. To už je jaro. Kvůli imigračním úředníkům sháníme zvací dopis od rodičů Víly, kteří jsou toho času v Anglii. Kupujeme si dostatečně předem Vysočinu či uherák a necháváme doma vysušit. Půjčujeme či kupujeme vaříče, pláštěnky na batoh, stany, repelenty. Uvolňujeme se na poslední týden ze školy.

Je pátek 25. 6. a my opravdu vyjíždíme. Autobusem přes Evropu na trajekt, do Anglie. Už jen ta cesta je zážitek. Procházíme mezi imigračními úředníky, před námi bílé skály Doveru. Všechno tu jezdí na špatné straně silnice. A už jsme v Londýně, na autobusovém nádraží nemají odpadkové koše kvůli teroristům. Procházíme Londýn, jdeme do akvária, do Hyde Parku, vidíme poprvé ty budovy ze stránek English Projectu. A zkoušíme vlastní znalosti angličtiny, ovšem. Velebíme McDonald's za jejich záchodky zdarma. Kupujeme mapy a jízdenky. Jedeme autobusem do Edinburghu, tam hledáme kemp, dostáváme se poprvé k moři. Přecházíme celý den Edinburgh směrem k horám, narážíme tam náhodou na super-levný skautský kemp. A zvykáme si vyhledávat supermarkety a v nich konzervy s fazolemi za 9 pencí. Putujem po okolních horách, veverka se nám prokousávají pro čokoládu do batohů a vidíme britskou královnu Alžbětu. Za mrhlení propadáme hazardu. Jdeme do kina. Poprvé stopujeme, do Fort William. Lezeme nahoru, kolem nás lochy, až na Ben Nevis (1 343 m. n. m.), přespáváme v šeltru a voláme z mobilu domů. Cestou dolů je mlha a skály, dole zase moře muchniček. Stopujem dál na ostrov Skye, pak dál na ostrově do Portere, kde se jdem vykoupat do bazénu. A dál na sever, já s Aničkou nemůžem zbytek najít, protože je Placka někam zavlékla, ale ráno se shledáváme a zjišťujeme z Plackova deníčku, co se stalo. Píšeme pohledy, nekupujem chleba za libru, jdeme na útes a po něm dále. Vaříme vločky, polívky, fazole, občas pudink, bojíme se muchniček, který jsou všude vždy. Bloudíme v mlze, v jejích mezerách se kocháme výhledy na moře. Ve městě se pořádně najíme, pošleme maily. V kempu si pereme, povídáme o táboře a první Cintře. Pak jedem na stolové hory, lezem na jednu jménem Healbhal Mhor a děsně hnusně prší. Nahoře stavíme stany, ale kvůli větru to prostě nejde. Stavíme je na boku hory a stejně je to děsná noc. Jdem dál a vidíme lochy, za nimi nedozírný Atlantik a taky první les. V něm opékáme poslední salám z Čech. Dopravujeme se do posledních hor, Cuillin Hills. Stezkami tečou potoky, jsou tu super skály, Anička zapadá do bažiny, vidíme tuleně, lezeme po skále a nacházíme

nocležiště zdarma v domečku na pobřeží Atlantiku. Chodíme po horách kolem a koupeme se v moři, k údivu dalších cestovatelů, pro které moře není nic vzácného a studené moře už vůbec ne. Celý den pak jdeme k civilizaci, v noci prší a jsou muchničky, zkrátka peklo, brzy vstáváme, snídáme u supermarketu a brzy stopujeme pryč, zpět do Edinburghu. Poslední tam dorážejí po půlnoci Kája s Bety, ten stejný den jdeme do kina na první díl Star Wars, okoušíme haggis, místní specialitu. Vracíme se do Londýna, který si procházíme víceméně každý na vlastní pěst, a jsme doma.

Slovy Placky z cestovního deníku (který jsme vedli celou cestu a je to fajn věc :)

Když si odmyslím všechny lapálie s veverkami, všechny hrůzostrašné chvíle prožité s muchničkami, déšť, mžení, mrholení, vítr, hnědou eklhaftní vodu, liják a Kájovy ponožky, je Skotsko pěkné místo, kde se dá prožít spousta krásných chvil, jak jste se asi, ať už jste kdekoli, dočetli.

A máme to za sebou. Po táboře děláme nejedno promítání fotek, půjčuji mapy nějakému neznámému skautovi a už mi je nevrací. Další rok chceme někam zase.

Proč to tu vlastně píšu? Byl to začátek, a začátky bývají nelehké. Nedávno Kája prohlásil, že když jsme Skotsko začali plánovat, pochyboval, že by se to nakonec podařilo uskutečnit – a nevěřil tomu, dokud jsme neseseděli v autobuse a ještě chvíli potom. Myslel si, že to jsou jen naše šílené nápady. I já mám od Skotska k šíleným nápadům větší respekt ;) Od té doby jsme byli v dalších zemích – jelikož Kolíček nevycházal, snad se o nich dočtete podobnou formou někdy příště – získali jsme další zážitky, další zkušenosti, dobyli vyšší vrcholy. Vymysleli ještě šílenější nápady. Ve Skotsku to ale začalo, a nám bylo tehdy sedmnáct let, což bude různým hadovitým i jiným individuím brzo taky. Takže to můžete brát jako malé povzbuzení – nebát se mít odvážné sny a nebát se je uskutečnit.

Běžná skotská pěšina, Cuillin Hills

Ukázka z knížky

„Matrix má své kořeny v primitivních elektronických hrách,“ zněl komentář, „v raných grafických programech a vojenských pokusech o mozkové spojení.“ Na obrazovce Sonyho vadla dvourozměrná válka v kosmu zastíněna matematicky generovaným kapradím, jež demonstrovalo prostorové možnosti logaritmických spirál; chladně modré vojenské záběry se propálily do popředí, laboratorní zvířata propojená dráty do testovacích systémů, přilby napájející kontrolní palebné systémy tanků a bitevních letounů. „Kyberprostor. Sdílená halucinace každý den pocíťovaná miliardami oprávněných operátorů všech národů, dětmi, které se učí základům matematiky... Grafická reprezentace dat abstrahovaných z bank všech počítačů lidského systému. Nedomyšlitelná komplexnost. Linie světla seřazené v neprostoru myslí, shluky a souhvězdí dat. Jako světla města, ustupující...“

„Co je to?“ zeptala se Molly, když přepnul kanálový volič.

„Ukázka pro děti.“ Nesouvislý proud obrazů podle příkazů zacykleného selektoru. „Konec,“ řekl Hosace.

„Casei, chceš to teď zkusit?“

Středa. Osm dní od chvíle, kdy odešel z Levného bydlení s Molly po boku. „Chceš, abych šla pryč? Třeba ti to půjde líp samotnému...“ Zavrtěl hlavou.

„Ne. Buď tady, na tom nesejde.“ Upravil si na čele černý aksamitový pásek proti potu, opatrně, aby nic neprovedl s plochými dermatodami Sendai. Hleděl na mašinu na svém klíně, ale opravdu ji neviděl, místo ní viděl výkladní skříň v Ninsei, chromovaný šuriken s odlesky neonu. Vzhlédl; na zeď, přímo nad Sony, pověsil její dárek, připíchnul ho za otvor ve středu napínáčkem se žlutou hlavičkou.

Zavřel oči. Nahmatal zbrázděný povrch hlavního vypínače.

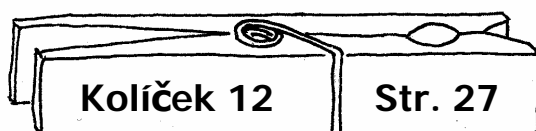
A v krvi prozářené temnotě jeho očí, stříbrné vidiny vyvěřely z prostoru, hypnagogické obrazy proskakovaly kolem jako film, složený z náhodných okének. Symboly, postavy, tváře, mlhavá, úlomkovitá mandala obrazové informace.

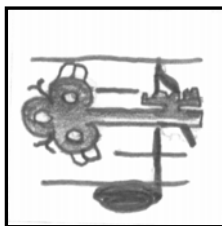
Prosím, modlil se, teď. Šedý kotouč, barva nebe nad Chiba.

Teď Kotouč začíná rotovat, stále rychleji, stává se z něho světlo šedá koule. Roste a rozkvétá, rozkvétá pro něho, žert tekuté neonové origami, jež nechce odhalit jeho bezrozměrný domov, jeho zemi, průhlednou 3D šachovnici roztaženou do nekonečna. Vnitřní zrak se otevírá pohledu na stupňovitou šarlatovou pyramidu Eastern Seaboard Fission Authority, jež plane za zelenými kostkami Mitsubishi Bank of America a vysoko a velmi daleko viděl spirálová ramena vojenských systémů, jež navždy zůstanou mimo jeho dosah.

A kdesi se smál, v bíle natřeném podkroví, vzdálené prsty laskaly mašinu, slzy úlevy mu stékaly po tvářích.

Když se vrátil ze stezky, Molly byla pryč a v podkroví bylo šero. Podíval se, kolik je hodin. Byl pět hodin v kyberprostoru. Odesl Ono-Sendai na jeden z nových pracovních stolů a zhroutil se přes ložák s Mollyným černým spacím pytlím přetaženým přes hlavu.

Mařenka

Hmi

D

Naplakej Mařenko, počkej na mně,

A

Hmi

chtěl jsem ti nabídnout svoje rámě.

G

Emi

Čeká nás cesta trnovým houštím,

F#

Hmi

já svoje Mařenky neopouštím.

Jdu jenom v košili, ty v kabátku,
cestu jsme ztratili hned z počátku.
Blikají dvě hvězdy temnou nocí,
Pánbůh nás zanechal bez pomoci.

Drž se mě za ruku v zimě této,
snadné a lehké nebude to.

Kdo jiný líp to ví, nežli my,
vyhnaní do tmy a do zimy.

Odlétli ptáci, odplula loď,
ty kdo jsi bez viny kamenem hod'.
Pravda a láska ta pro nás není
a kdo se ohlédne, ten zkamení.

Já ženich a ty má nevěsta,
co nás to potkalo na cestách?
Neptej se, stejně ti nepoví,
za stromy dva vlci hladoví.

Dva vlci s jizvami na těle,
z oblohy svržení andělé,
nepoví, mlčí, mají hlad.
Jediný na světě já tě mám rád.

Jediný na světě k tobě praví,
udělám ohýnek z listů trávy.
Až bude plápolat v stromových kůrkách,
já budu Křemílek, ty Vochomůrka.

Vyšplhám větvemi do koruny,
cestu nám osvětlí oko Luny,
přes rokle, výmoly, přes jámy,
půjdem a milost nad námi.

Přes rokle, výmoly, přes jámy,
půjdem...

Hmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm...

Tiráž

Kolíček č. 12, ročník 1. únor 2004

Uzávěrka 17. 2. 2004, cena: 15 Kč

Redaktoři: Ladislav Pelcl (Bilbo), Jiří Hubáček

Autoři příspěvků: Ladislav Balík (Bajt), Karel Beyr, Alois Daněk, Jan Hlaváč (Sup),
Jiří Hubáček, Anna Kastnerová (Řehtačka), Zbyněk Kocman, Ladislav Pelcl (Bilbo),
Tomáš Pelcl (Kulan), Anna Plechanovová, Daniel Říha (Čížek), Štěpán Tretiag
(Slimák), Antonín Vala (Neposeda), Jan Vraný (JanFrog), Jakub Zubatý (Zub)

Kresby: Jan Hlaváč (Sup), kresba na titulní straně – Čertovka: Matěj Růžička

Fotografie: Karel Beyr, Jan Hlaváč (Sup), Václav Karban (Chrobák), Zbyněk Kocman,
Pavlína Mladová (Pája), Ladislav Pelcl (Bilbo), Tomáš Pelcl (Kulan)

Kontaktní e-mail: hiawatha@laddobar.cz

Pro vlastní potřebu vydává:

KOLÍČEK

Junák – svaz skautů a skautek ČR,
středisko "HIAWATHA" Praha 5 – Smíchov
Zoubkova 8, 150 00 Praha 5 – Smíchov
<http://hiawatha.laddobar.cz/>